

sproing af debatten, vi lige har været igennem. Vi har allerede nu fået klare redegørelser fra både statsministeren og justitsministeren, og Det Konservative Folkeparti har sammen med et bredt flertal fremsat et forslag til vedtagelse, som lægger op til yderligere analyse af regelsæt og erfaringer. Jeg synes faktisk ikke, det er så tosset endda.

Lad mig her slå to ting helt fast om Det Konservative Folkepartis principielle standpunkter til spørgsmålet. For det første: Det Konservative Folkeparti ser mange fordele ved den danske embedsmandstradition for loyalitet mod den til enhver tid siddende regering og partipolitisk uafhængighed i embedsførelsen. Den tradition må ikke sættes over styr. Det har vi simpelt hen ikke råd til i et lille land som Danmark, hvor talentmassen af naturlige grunde er begrænset.

For det andet: Det Konservative Folkeparti er ikke i tvivl om, at vilkårene for den politiske kommunikation gør, at pressemedarbejdere og rådgivere er kommet for at blive. Alene den tidsmæssige side af sagen kræver det, men også professionaliseringen af kommunikation og opinionsdannelse i al almindelighed bidrager markant til behovet. Sådan er det.

Det rejser nogle dilemmaer, man bliver nødt til at forholde sig til. Men selv om man måske nok kunne være fristet til at ønske sig tilbage til en tid, hvor den direkte dialog med vælgerne bar en langt større del af den politiske kommunikation, må man indse, at den tid for længst er forbi, og at det ville være at sammenligne med Don Quixotes kamp mod vindmøllerne at arbejde mod den formlidede og dermed redigerede og fortolkede kommunikation.

Lige så fundamentalt galt er det at tro, at det er de særlige rådgivere og spindoktorer, der driver og skal drive politikken og strategien. Det skal de ikke, og det kan de som oftest heller ikke. Under alle omstændigheder er og skal det være politikerens, ministerens ansvar.

Kl. 11.40

Derfor drejer det sig om at opstille rammerne for og have fuld åbenhed omkring ansættelse af politiske rådgivere. Det har den borgerlige regering gjort sig anstrengelser for allerede fra starten af dens periode. Ingen kan således være i tvivl om, at hver minister må ansætte én, og at denne følger sin minister ved dennes afgang.

Lige så klart er det, at en særlig rådgiver skal holde sig inden for gældende ret i sin bistand til og rådgivning af ministeren, herunder selvind-

lysende nok både principper om sandhedspligt og faglighed.

Principperne er altså, som både statsministeren og justitsministeren har redegjort for det, sådan set klare nok. Lidt vanskeligere kan det måske være at afgøre, hvad disse fører til i nogle helt konkrete situationer. Det har vi set eksempler på, og vi har også set eksempler på uheldig optræden og sagshåndtering.

Derfor er der et behov for at bruge de foreløbige erfaringer til at analysere og vurdere eventuelle behov for præciseringer – af hensyn til offentligheden, af hensyn til vælgerne, men ikke mindst af hensyn til de ansatte rådgivere selv.

Det er det resultat, vi kan se frem til at få ud af denne debat i dag. Det er vi faktisk overordentlig godt tilfredse med i Det Konservative Folkeparti.

Marianne Jelved (RV):

I Danmark har vi det såkaldte ministerstyre. Det vil sige, at ministeren i politisk og retlig henseende har et meget stort, meget udstrakt ansvar for sit ministerområde. Ministeren er den eneste person i ministeriet, der har demokratisk legitimitet. Sådan beskrives det i redegørelsen fra den 4. oktober 2001, og jeg er helt enig.

Kun ministeren går ved et ministerskifte i et ministerstyre. Det betyder, at enhver minister uanset person og partifarve skal kunne og kan forvente at få en helt igennem loyal betjening af embedsmændene i ministeriet, således at ministeren kan udføre alle sine opgaver som minister.

Det gælder også, når man som minister skal gennemføre regeringens politik. Og det gælder i øvrigt også, når det drejer sig om folkeafstemning, fordi en folkeafstemning udmærket kan være vejen til at gennemføre en regerings politik. Derfor skal en minister også kunne forvente at få kvalificeret politisk-taktisk sparring af sine embedsmænd, ikke mindst fra en departementschef.

De beslutninger, der skal træffes i et ministerium, og som ministeren skal træffe, skal bygge på et solidt fagligt grundlag, og der skal være tillid til fagligheden og sandhedspligten og den korrekte sagsbehandling og selvfølgelig til den partipolitiske neutralitet i ministeriet. Det er vigtigt, at der er en generel tillid til det arbejde, centraladministrationen dagligt udfører. Den tillid tror jeg er stærkt underbygget i befolkningen, og det håber jeg den kan blive ved med at være.